

Arrest

nr. 271 928 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Salvadoraanse nationaliteit en X, van Salvadoraanse nationaliteit, als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 september 2019 samen met zijn ouders en broer.

Op 27 september 2019 dienden verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 16 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 juni 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arresten nr. X en nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekers om internationale bescherming van verzoekers ouders.

1.2. Op 15 juni 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 13 oktober 2021.

1.4. Op 16 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 17 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, A.(...) A.(...) S.(...) C.(...), verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Je werd geboren op (...) 2006 in San Salvador, El Salvador. Vervolgens woonde je samen met je ouders, grootouders en oudere broer in Santa Tecla. Je hebt je land van herkomst verlaten op (...) 2019 in het gezelschap van je ouders, M.(...) A.(...) S.(...) B.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) en L.(...) E.(...) C.(...) D.(...) S.(...) (CG (...))B; ov-nummer (...)), en je oudere broer, D.(...) A.(...) S.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)).

Op 27 september 2019 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 16 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 18 januari 2021 dienden je ouders een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 2 juni 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 15 juni 2021 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeld je dat je op 24 mei 2019 wist te ontsnappen aan twee bendeleden van MS 13. Die dag verliet je na een schooldag de school en diende je de bus naar huis te nemen. Op weg naar de bushalte, op een boogscheut van de school, werd je plots vastgegrepen door twee bendeleden die behoorden tot MS 13. Je had deze mannen al eerder gezien bij het restaurant van je grootmoeder, waar je moeder tevens werkte. Een bendelid nam je vast bij de schouder, het andere bendelid nam je rugzak vast. Je kon hen van je afschudden en bent luid om hulp beginnen roepen. Vervolgens liep je naar de bushalte, kon daar op de bus springen en ging je naar je tante. Je ouders werden ingelicht en er werd besloten dat jij, je broer en je moeder bij een andere tante in Morasan zouden verblijven tot jullie het land konden verlaten.

Bovendien dien je ter staving van jouw verzoek de volgende documenten in: het reisadvies ten aanzien van El Salvador vanwege de Belgische FOD Buitenlandse zaken en verscheidene nieuwsartikels en rapporten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die

jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 22 september 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de vermeende confrontatie met twee bendeleden van MS 13 die je zou hebben meegemaakt op 24 mei 2019 en die jij ook hebt beschreven (CGVS, p. 16-21), immers zelf reeds in haar geheel aangehaald. Het CGVS oordeelde in het verzoek van jouw vader en moeder dat er geen geloof kon worden gehecht aan deze vernoemde zogenaamde problemen. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissing van jouw vader, die eveneens werd hernomen voor jouw moeder en jouw oudere broer (zie blauwe farde van het administratief dossier). Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in jouw hoofdelementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Er werden geen andere elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie verklaringen. De documenten die je voorlegde in het kader van jouw verzoek bevatten evenmin dergelijke elementen. De nieuwsartikels en rapporten vermelden immers slechts een bepaalde algemene situatie in jouw land van herkomst die je niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat jou betreft. Hetzelfde kan gezegd worden over het reisadvies ten aanzien van El Salvador dat werd opgesteld door de FOD Buitenlandse zaken en dat in wezen bestemd is voor mensen met een Belgische nationaliteit.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing

een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadargroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadargroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 57/6, § 3, 6°, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Zo wijst hij onder meer op het feit dat hij een jongeman is en het "uitgeknipte profiel" heeft om gevisieerd, ontvoerd en/of gerekruteerd te worden door bendes in El Salvador. Hiertoe verwijst verzoeker nog naar het rapport "El Salvador" van Human Rights Watch van 2020, van 2021 en de COI Focus "El Salvador: veiligheidssituatie" van 12 oktober 2019. Verzoeker merkt voorts op dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het feit dat de bendes louter als een criminele organisatie dienen te worden

beschouwd, nu uit het recente rapport van NANSEN blijkt dat de bendes wel degelijk als politieke actoren dienen te worden beschouwd.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat hij “*terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven*”. Hij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel “*El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay*” van The Guardian van 22 november 2019, het artikel “*El Salvador’s Bukele deploys military after spike in murders*” van Reuters van 12 november 2021 en het artikel “*El Salvador Police confirm 20 homicides in one day*” van PL News van 11 november 2021.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stavingstuk: Een uittreksel uit “*Nansen Note 2021/2*” (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arresten nrs. 255.490 en 255.491 van 2 juni 2021, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal op 16 december 2020, besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders – wat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde rekruteringspoging van verzoekers oudere broer D. A., noch aan de poging tot kidnapping van verzoeker door de bende in verband met het akkoord dat in januari 2019 gesloten werd voor een lagere *renta*; omdat de betaling van de *renta* sinds 2015 geen dusdanig effect op het leven van verzoekers gezin had dat dit gelijkgesteld kon worden met vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en *in casu* geen actueel of toekomstig risico op vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kon worden aangenomen. Verder werd erop gewezen dat het profiel van verzoekers ouders als restauranthouder op zich niet volstond om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Ook werd geoordeeld dat het gemeenrechtelijk crimineel geweld, waaronder afpersing kadert, niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ressorteerde, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er op dat ogenblik in El Salvador sprake was van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een

staatconfrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestonden dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker dient op 15 juni 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 13 oktober 2021 wordt verzoeker gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoeker nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen

2.3.6. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud verwijst verzoeker naar de poging tot kidnapping die twee bendeleden ondernamen ten aanzien van hem op 24 mei 2019 en die verzoeker herkende als bendeleden van de bende MS-13 die hij soms ook bij het restaurant van zijn grootmoeder – waar zijn moeder werkte – zag. Verzoeker verklaart in dit verband dat hij de bendeleden van zich kon afschudden, dat hij op de bus kon springen en naar zijn tante ging en vervolgens een tijd in Morasan verbleef tot aan het vertrek uit El Salvador (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16 en 18-19). Verzoeker geeft tevens aan dat de bendeleden wilden dat zijn oudere broer D. A. met hen zou meewerken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20).

In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen: (i) uit verzoekers administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden als deze die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken van 22 september 2019, waarvan de beslissing nu definitief is. Verzoekers ouders hebben immers de vermeende confrontatie met twee bendeleden van de MS-13 die verzoeker zou hebben meegemaakt op 24 mei 2019 in haar geheel aangehaald. Evenwel moet worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van de verzoeken van verzoekers ouders

oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan deze vermeende problemen, hetgeen bevestigd werd door de Raad. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in verzoekers hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; (ii) er worden geen andere elementen aangebracht tijdens verzoekers verzoek die een nieuw licht kunnen werpen op de verklaringen van verzoeker en zijn gezin; (iii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn evenmin van aard dat ze een nieuw licht kunnen werpen nu de nieuwsartikels en rapporten immers slechts een bepaalde algemene situatie in zijn land van herkomst vermelden die verzoeker niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees; wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken moet bovendien worden opgemerkt dat het in wezen bestemd is voor mensen met een Belgische nationaliteit; (iv) uit informatie blijkt voorts niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald; (v) het gemeenschappelijk crimineel geweld, waaronder afpersing, kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij nog een kind was toen hij samen met zijn ouders vluchtte uit El Salvador en zich dan ook voor een groot deel baseert op het relaas van zijn ouders, dat deze vrees in zijn hoofde alsook in hoofde van zijn ouders nog actueel is, erkent hij aldus dat hij zich voor zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde gronden als deze die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werden ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arresten nrs. 255 490 en 255 491 van 2 juni 2021 werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders. Met betrekking tot de bewering als zou verzoeker het voorwerp hebben uitgemaakt van een poging tot kidnapping door bendeleden van de bende MS-13 en bendeleden zijn oudere broer D. A. hebben pogingen rekruteren wordt in voormelde arresten geoordeeld als volgt:

“2.3.4.4. De Raad wijst er vooreerst op dat aan de door verzoeker voorgehouden vluchtaanleiding, met name de rekruteringspoging van zijn oudste zoon en kidnappoging van zijn jongste zoon door de bende in verband met het akkoord dat in januari 2019 gesloten werd voor een lagere renta, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.4.1. Ten eerste dient gewezen te worden op de terechte vaststelling van verwerende partij dat het beweerde verband tussen een eventuele verplichte toetreding van verzoekers oudste zoon tot de bende en het bedrag van de renta louter speculatief blijkt te zijn. De commissaris-generaal overweegt dienaangaande het volgende:

“Vooreerst is het merkwaardig dat jullie allen stellen dat de verplichte rekrutering van D. A. (...) te maken had met de bedongen voorwaarden voor de renteverlaging (CGVS, p.17 ; CGVS (...)B, p.14; CGVS (...)2, p.17) maar dat geen van jullie bij de bespreking van de onderhandeling over de rentaverlaging melding maken van de verplichte toetreding van uw zoon tot de bende (CGVS, p.16; CGVS (...)B, p.13; CGVS (...)2, p.17). Nochtans lijkt dit een relevant aspect. Ook zou deze onderhandeling een ideaal moment voor de bende geweest zijn om uw familie onder druk te zetten. De beweerde weigering van uw zoon om mee te werken had blijkbaar evenmin repercussies op de te

betalen renta, die overigens opnieuw daalde door de coronapandemie (zie hoger). Enig verband tussen een eventuele verplichte toetreding en het bedrag van de renta lijkt dan ook speculatief.”

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal doet alsof zij een officieel en sluitend akkoord hadden met de bendes over de modaliteiten van het betalen en verlagen van de renta. Verzoeker wijst erop dat de bendes deden wat ze wilden en dat de bendes meenden dat zij omwille van de verleende gunst konden eisen dat verzoekers zoon meehielp met het innen van de renta. De bendeleden hebben dit nooit expliciet zo gezegd, maar lieten dit meermaals uitschijnen als ze zijn zoon aanspraken.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker hiermee op geen enkele wijze de hierboven vastgestelde merkwaardige gang van zaken in een ander daglicht stelt. Vooreerst is het wel degelijk merkwaardig dat de bende de verplichte toetreding van hun zoon tot de bende niet reeds bij de onderhandeling over de rentaverlaging ter sprake heeft gebracht, aangezien dit het ideale moment was om hen onder druk te zetten. Dat de bende, die zou hebben gewild dat hun zoon voor hen renta ging innen, bij de onderhandeling waarbij de echtgenote van verzoeker voorstelde om de ene week 40 dollar te betalen en de andere week 30 dollar en daarbij nog drie maaltijden erbij te geven, zonder meer akkoord ging (notities CGVS, p. 16)) en naliet hieraan de eis te koppelen dat hun zoon voor hen zou werken, is dan ook bevreemdend. Daarnaast wordt op geen enkele wijze afbreuk gedaan aan de vaststelling dat de beweerde weigering van zijn zoon om mee te werken blijkbaar evenmin repercussies had op de te betalen renta, die overigens opnieuw daalde door de coronapandemie. Indien de bende werkelijk eiste dat hun zoon voor de bende kwam werken en dit omdat de bende hen een gunst had verleend door de renta te verlagen, is het niet aannemelijk dat de herhaaldelijke weigering van verzoekers zoon om mee te werken geen invloed zou hebben op de te betalen renta.

2.3.4.4.2. De commissaris-generaal vervolgt dat het gedrag van verzoeker en zijn echtgenote niet overeenstemt met het gedrag van iemand die werkelijk vreest voor de gedwongen rekrutering van een zoon:

“Het is namelijk frappant dat jullie besloten jullie zoon niet meer naar de markt en naar de voetbal te sturen en hem enkel nog lieten buitenkomen voor de Engelse les om zo zijn veiligheid te garanderen (CGVS, p.11), maar hem dan wel twee à drie maand later terug zouden laten werken in de zaak waar hij voor het eerst werd geviseerd, omdat jullie een personeelstekort hadden (ibid.). Jullie verklaren dit door te stellen dat jullie niet zomaar personeel konden aanwerven gezien jullie ooit een bendelid als werknemer hadden (CGVS, p.19). Echter heeft het in dienst hebben van dat bendelid geen enkel probleem voor jullie opgeleverd (CGVS (...)B, p.17). U stelt wel dat ze informatie zou hebben doorgespeeld aan de bende, maar kan niet meer vertellen over welke informatie en de gevolgen die dit zou hebben gehad voor jullie (CGVS, p.19; CGVS (...)B, p.17). Jullie verklaringen in dit verband zijn dan ook niet afdoende. Bovendien was er nadat hij zou zijn aangesproken door een bendelid plots wel een andere oplossing en sloten jullie jullie andere zaak waar tortillas werden gemaakt en sprong de vrouw die dit deed bij (CGVS (...)B, p.17). Maar zelfs als er organisatorische problemen waren kan men zich moeilijk voorstellen dat jullie daarvoor een reëel risico op de inlijving van jullie zoon zouden negeren. Dit lijkt dan ook strijdig met het werkelijk bestaan van het ingeroepen probleem van gedwongen inlijving.”

Verzoeker benadrukt desbetreffend in zijn verzoekschrift dat dit de laatste oplossing was en dat zijn zoon bovendien heen en terug naar de zaak ging met de taxi en verder binnenbleef om het risico zoveel mogelijk te beperken.

De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote eerst beslissen dat hun zoon niet meer mocht gaan helpen in de zaak wegens de problemen met de bende (notities CGVS, p. 11), om dan nadien wanneer geconfronteerd met een personeelstekort dit risico in hoofde van hun zoon te negeren. Dit geldt des te meer nu blijkt dat werd besloten dat hun zoon drie dagen per week zou werken, op donderdag, vrijdag en zaterdag (notities CGVS, p. 11), terwijl de bendeleden nochtans iedere week op zaterdag langskwamen voor de renta (notities CGVS, p. 14). Derhalve bestond er een reëel risico dat de bendeleden de aanwezigheid van hun zoon zouden opmerken in de zaak. De terugkeer van verzoekers zoon naar de zaak valt dan ook geenszins te verenigen met de voorgehouden vrees dat verzoekers zoon gedwongen ingelijfd zou worden bij de bende.

2.3.4.4.3. Verder wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op de onwaarschijnlijke gang van zaken wat betreft de rekruteringspogingen vanwege de bende en de poging tot kidnapping van verzoekers zoon:

“Indien de bende uw zoon werkelijk onder dwang zou willen rekruteren komt het verder niet plausibel over dat hij gedurende drie maanden tot drie keer toe zonder enige consequentie de vraag om lid te worden van de bende zou hebben kunnen weigeren. Ook lieten ze hem nadien met rust toen hij niet meer buitenkwam bij jullie thuis (CGVS, p.19) terwijl ze jullie nochtans wisten wonen (CGVS, p.20). Indien de bende hem werkelijk onder dwang zouden hebben willen rekruteren had zij dus alle mogelijkheden om dat te doen. Dat de bendeleden dan, zonder ooit één poging te doen om uw oudste zoon te dwingen om zich bij hen aan te sluiten, als eerste dwingende actie onmiddellijk zouden overgaan tot de (poging tot) kidnapping van uw jongste zoon, houdt dan ook geen steek.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om voormeld motief in concreto te weerleggen dan wel te verklaren, waardoor dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.4.4.4. Ook de onaannemelijke verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over het al dan niet indienen van een klacht over de poging tot ontvoering ondermijnen de geloofwaardigheid van deze ontvoeringspoging van hun jongste zoon en daaraan verbonden de gedwongen rekrutering van hun andere zoon. De commissaris-generaal duidt in dit verband immers op het volgende:

“In dat verband zijn uw verklaringen over het al dan niet indienen van een klacht over de poging tot ontvoering, tekenend. U stelt dat u en uw echtgenote klacht gingen indienen, maar dat de politie uw aangifte niet wilde noteren, ze wilden immers dat uw zoon meekwam om een bendelid eventueel te identificeren op foto’s. Een bevriende advocaat zou u echter afgeraden hebben om terug naar de politie te gaan omdat er zware gevolgen zouden kunnen aan vasthangen en zodoende heeft u geen documenten van de aangifte (CGVS, p.10, 22; CGVS (...)B, p.19). Het houdt echter weinig steek dat u eerst de hulp van de politie zou gaan inroepen maar dat jullie zouden terugkrabbelen als de politie voorstelt om effectief iets te ondernemen om jullie te helpen. Het lijkt overigens niet maar dan logisch dat jullie, indien er werkelijk een ontvoeringspoging was, onmiddellijk met jullie zoon naar de politie zouden gaan in zulk een situatie daar hij de belangrijkste getuige zou zijn geweest. Dat de politie dit vroeg is dus niet meer dan logisch. De uitleg dat jullie pas op dat moment een advocaat zouden aanspreken is merkwaardig. Indien jullie echt vreesden voor represailles zou men mogen verwachten dat jullie dat eerst zouden gedaan hebben. Op deze manier lijkt uw poging om aangifte te doen dan ook meer op een frauduleuze poging om documenten te bekomen voor uw verzoek om internationale bescherming dan een poging om werkelijk beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten, die zich bereid toonden om u te helpen.”

Verzoeker stelt dat hij in eerste instantie erg bang was om klacht in te dienen, maar uiteindelijk alsnog besloot klacht in te dienen. Toen bleek dat ze de klacht zelfs niet wilden noteren en hem vroegen om terug te keren met zijn zoon, werd hij nog meer bang en argwanend. Verzoeker zocht vervolgens raad bij een advocaat die hem afraadde om klacht neer te leggen bij de politie.

De Raad onderstreept evenwel dat net omwille van verzoekers verklaring dat hij erg bang was om klacht in te dienen, het bevreemdend is dat hij en zijn echtgenote niet reeds voordat zij naar de politie gingen een advocaat aanspreken. Het houdt dan ook wel degelijk weinig steek dat zij toch eerst de hulp van de politie inriepen maar vervolgens onmiddellijk terugkrabbelen als de politie voorstelt om effectief iets te ondernemen om hen te helpen. De commissaris-generaal wijst er hierbij terecht op dat het niet meer dan logisch is dat zij, indien er werkelijk een ontvoeringspoging was, onmiddellijk met hun zoon naar de politie zouden gaan in zulk een situatie daar hij de belangrijkste getuige zou zijn geweest. Dat de politie dit vroeg is dus niet meer dan logisch.

2.3.4.4.5. Dat geen geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden problemen met de bende blijkt ten slotte nog uit volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal:

“De geloofwaardigheid van deze ingeroepen feiten wordt tot slot volledig onderuitgehaald door de vaststelling dat uit uw verklaringen volgt dat de bende, die eerst op drieste wijze uw jongste zoon zou proberen kidnappen hebben als wraak voor de weigering van uw oudste zoon om zich bij hen aan te sluiten, na de mislukte kidnapping simpelweg de handdoek in de ring gegooid zou hebben. Zo bleef u, nadat uw echtgenote en uw zonen verhuisden naar Morazán, zonder enig probleem in Santa Tecla wonen en werd u nooit meer aangesproken of benaderd door bendeleden en vroegen ze ook niet naar uw zonen (CGVS (...)B, p.20). Ook uw familie die zich momenteel nog in El Salvador bevindt, en er momenteel verlaagde renta betaalt omdat de zaak door de coronapandemie minder inkomsten heeft (CGVS, p.17 en CGVS (...)B, p.14), kende in het geheel geen problemen meer in verband met de mislukte rekrutering en kidnapping (CGVS (...), p.21).”

Verzoeker werpt dienaangaande op dat “dit een kwestie van tijd” was en dat men hem opnieuw geviseerd zou hebben indien hij er was gebleven. Hij wilde dit risico evenwel niet meer nemen.

De Raad bemerkt evenwel dat de bewering dat men hem opnieuw geviseerd zou hebben indien hij er was gebleven een blote bewering betreft die op niets concreets is gebaseerd. Immers dient te worden herhaald dat verzoeker, nadat zijn echtgenote en zijn zonen verhuisden naar Morazán, nog verschillende maanden zonder enig probleem in Santa Tecla kon blijven wonen. Verzoeker werd nooit meer aangesproken of benaderd door de bendeleden en ze vroegen ook niet naar zijn zonen. Ook verzoekers familie die zich nog steeds in El Salvador bevindt, en er momenteel verlaagde renta betaalt aan de bende omdat de zaak door de coronapandemie minder inkomsten heeft, kende geen problemen in verband met de mislukte rekrutering en kidnapping. Dat er blijkbaar in al die tijd geen vergeldingsacties werden ondernomen door de bende, noch tegen verzoeker toen hij zich nog in Santa Tecla bevond, noch tegen hun familie na hun vertrek uit El Salvador, en dat daarentegen aan verzoekers familie een verlaagde renta werd toegestaan omwille van de coronapandemie, ondergraaft

op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden poging tot gedwongen rekrutering van zijn oudste zoon en de daaraan verbonden poging tot ontvoering van zijn jongste zoon.

2.3.4.4.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden poging tot gedwongen rekrutering van zijn oudste zoon en de daaraan verbonden poging tot kidnapping van zijn jongste zoon in verband met het akkoord dat in januari 2019 gesloten werd voor een lagere renta.”

De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

2.3.7.2. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij een jongeman van 15 jaar oud is en dat hij het profiel heeft om geïsoleerd, ontvoerd en/of gerekruteerd te worden door bendes in El Salvador. Verzoeker verwijst hiertoe naar het rapport “*El Salvador. Events of 2019*” van Human Rights Watch, het rapport “*El Salvador. Events of 2020*” van Human Rights Watch en de COI Focus “*El Salvador. Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020. De Raad merkt in dit verband op dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter diens profiel als jongere zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar El Salvador zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan het profiel van jongere gelinkte problemen aan. Bovendien maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door bendeleden juist omwille van zijn jeugdige leeftijd. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in huidig verzoekschrift is laattijdig. Verzoeker maakt dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn profiel als jongere het risico zou lopen om te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

2.3.7.3. Verzoeker verwijst voorts naar het aan het verzoekschrift gevoegde rapport “*Nansen 2021/2*” (verzoekschrift, stuk 3) en beargumenteert dat bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld. Verzoeker slaagt met zijn verwijzing naar het rapport van Nansen evenmin in het aantonen van elementen of feiten die een apart verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen. Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd, stelt zich *in casu* niet daar verzoeker nalaat dit rapport concreet in verband te brengen met zijn asielmotieven. Verzoeker gaat eraan voorbij dat er geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding, met name de poging tot kidnapping van verzoeker en de beweerde rekruteringspoging ten aanzien van zijn oudere broer. Wat betreft de betaling van de *renta*, oordeelde de Raad in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders bij arrest nrs. 255 490 en 255 491 van 2 juni 2021 nog als volgt: “*Gelet op het feit dat de familiezaak nog bestaat, er actueel nog steeds renta wordt betaald door de familie die de zaak beheert en uit de verklaringen van verzoeker – hetgeen wordt gesteund door de beschikbare informatie – blijkt dat de bende in casu een economische logica volgt, is de Raad van oordeel dat er voor wat betreft de loutere betaling van renta tot aan vertrek, in hoofde van verzoeker geenszins een actueel noch toekomstig risico kan ontwaard worden om bij terugkeer blootgesteld te worden aan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt hierbij dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten (rekruteringspogingen en kidnappoging) die volgens verzoekers verklaringen voortvloeiden uit de (verminderde) betaling van renta.”* De verwijzing naar passages in het Nansen-rapport over risico’s voor Salvadoranen die vluchten omdat zij de gevraagde *renta* niet kunnen of willen betalen, is in deze dan ook niet dienstig nu verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die voorgaande beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen. Het verwijst dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met dit Nansen-rapport, daargelaten de vraag of de commissaris-generaal daartoe is gehouden, is gelet op wat voorafgaat dan ook niet dienstig.

2.3.7.4. Verzoeker betoogt verder dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade

omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen “*hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven*”, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels (het artikel “*El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay*” van The Guardian van 22 november 2019, het artikel “*El Salvador’s Bukele deploys military after spike in murders*” van Reuters van 12 november 2021 en het artikel “*El Salvador Police confirm 20 homicides in one day*” van PL News van 11 november 2021) laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig door een gespecialiseerde protection officer werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET